

DECEMBER 2003 - 54

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE POEZIE
EN GRATIS UITGAVE VAN KRAAKZEN
WWW.KRAAKZEN.NL | maandelijksekrant@krazzen.nl | 06-2990-6601

METAPHON PRESENTEERT

PARIS DELIRIUM

met

Load Free

**Legendarische groep
rond Gilbert
Artman (Urban Sax)**
Eerste concert in 30 jaar
met de
originele bezetting

**MARTEAU
ROUGE
& EVAN PARKER**

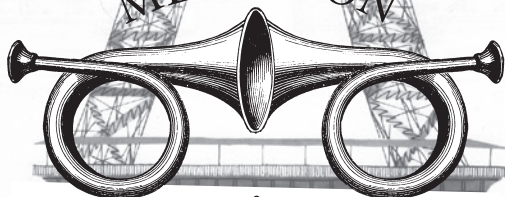
FREE
RAW
POWER
IMPROV

★ psych
★ dada
★ freak
★ noise
★ jazz
★ punk
★ en ...
Thierry Müller
(Ilitch)

★
★
STEVE STAPLETON (DJ)

www.metaphon.be
www.magasin4.be

METAPHON

14 December 2009
MAGASIN 4

Avenue du Port 51^B 1000 Brussel

19u30
€10

Met steun van de
Vlaamse overheid

Zaterdag 5/12

VIES FEEST !

SHIT & SHINE (vk, Load Records)

Overdriven guitar/bass, drums, bunnies, snow whites,
bbguns, ppbuns & other nastybut shiney shit!
www.myspace.com/shitandshine

Roman Louis Alexander Hiele

Een wolf met synths, een god bij de meisjes,
een vriend voor zijn vrienden
www.myspace.com/romongolan

Cavia /Kak In Het Straatbeeld/Kantoor/Air Cav/Bramok

Deuren: 21.00u

Vrijdag 11/12

CODASYNC _CD Release Party

Deuren: 19.00u, Volkskeuken: 19.30u, Start: 21.00u

Zaterdag 12/12

TROPISCH EXCUUS Release Party

**COMPILATIONZINE by JokeLeonare
stencilled at EXTRAPOOL/KNUST**

Live: GOO BAYSICK, LOUIS HIELE, KURPERBUSH
WILLY WARMOES, W.RAVENVEER
DJ'S: MAMBO JEAN, KRISTIAN KRETIN, MY LAND AND LION.
Start: 21:00u

Zaterdag 19/12

POUPI WHOOPY IV Release Party

Start: 21:00u

WWW.SCHELDAPEN.BE

d'Herbouvillekaai 36 Antwerpen / info@scheldapen.be

Ik verfris dwangmatig mijn browser, zoek naar een onbekende Maleisische vergeten psych plaat uit het jaar 1961 (mèt Maleisische Jug), ik check het naar-welk-concert-ben-ik-geweest topic, deel vlug een ironisch Youtubeclipje met mijn 500+ vrienden op Facebook, ik luisterpaal en ik worst en volg een nietszeggende discussie op Stinky Little Gods, lees wat commentaren op www.hln.be en beklink de dag met een potje "schelden op hippies" op de Kraakblog. Ik palaver oeverloos op café, gedoog softdrugsgebruik en zwengel maar wat aan op mijn *day job from hell*. Ik sta werkelijk onmachtig tegenover de duizenden keuzes die ik elke dag moet maken. Aandachtskeuzes. Aandacht voor de *real-time* stroom van grappige opmerkingen, vleierijen, obscure bands, shows, renovatieprogramma's op televisie en *getting stoned with the kids*. De vrijkomende dopamines verzachten de pijn van de angst dat ik geen aandacht meer kan vrijwaren voor mijn echte passies: reizen, lezen, een wandeling op een verlaten strand met een geile travestiet.

Niet elk uitstel is slecht. Ik droom en denk en word geïnspireerd door heavy hippie psychedelica. Leonardo Da Vinci, toch niet

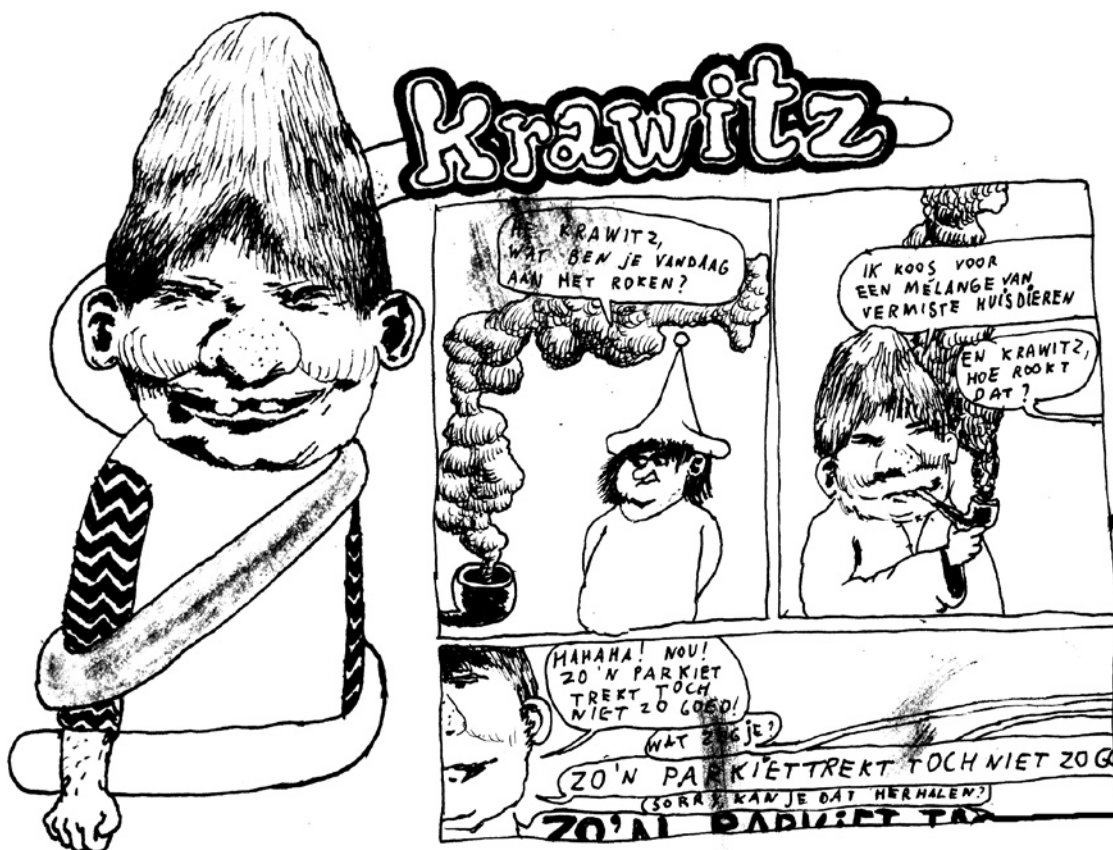
van de minste, was een *slacker* eerste klas. Ik zeg nee tegen grasmaaien, belastingen betalen, strijken en het uitstellen van die taken die geen enkele bijdrage leveren tot hetgeen ik dwangmatig blijf uitstellen. Maar ik ploeter ook voort in een brij van verveling en alcohol, verwerk de absintkaters met Tripel Karmeliet. Niet dat procrastinatie enkel van deze tijd is. Ik ken Assyriërs die in 3000 voor Christus zich liever lazarus dronken aan Arak dan dat ze hun tempels onderhielden. Rechtse Romeinen als Cicero hekelden luiheid en procrastinatie. In een van de oudst bewaarde Griekse teksten pleitte Hesiodos voor meer werkijver. Er wordt *geslakt* in alle geciviliseerde samenlevingen en het is een deel van onze geprogrammeerde natuur. Zowel in antieke oosterse spirituele teksten als in fin de siècle romans over de *filis à papa* die zich uit verveling gesubsidieerd coma zuipen in Parijse bars wordt er gerefereerd aan de kunst van het uitstellen.

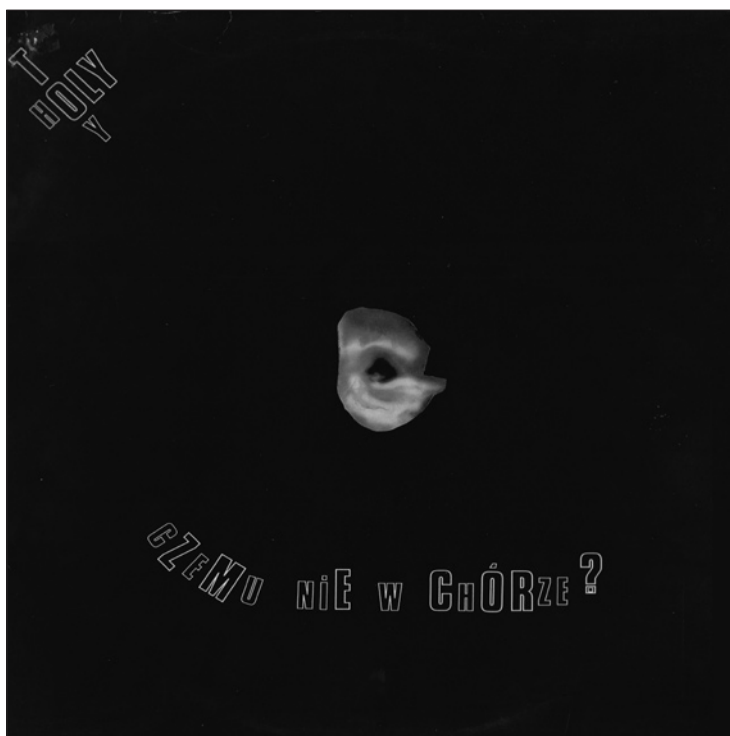
Maar het loopt uit de hand. Vanaf de achttiende eeuw katalyseren de talloze technologische revoluties het vrijmaken van meer tijd voor compulsief comagedrag. We leven in een technologische holocaust. Het drinken en

roken op de werkvloer heeft plaats gemaakt voor *high speed internet access* tijdens de werkuren. De *Mad Men* zijn getransformeerd in *information input junkies*. Je kan je 24/7 lam zuipen aan informatie en oeverloos zwetsen op Twitter en Facebook.

Ik weet niet of er een beloning zal zijn, of hoe groot die is, maar ik blijf hardnekkig drukken op F5 en refresh mijn Facebook Live Feed, de moderne versie van een gokautomaat. *Intermittent, variable reinforcement*. "Ik vind dit leuk" als de waardemeter van een waardevolle sociale interactie. De constante onderbrekingen verhinderen elke poging om in een manische *flow* de dingen te doen die ik écht wil doen. Niet alleen verhinder ik mezelf in die *flow* te geraken, ik verhinder ook mezelf om ook echt goed te worden in iets, om een expert te worden, om leuke filmpjes te maken, een goed boek te schrijven of tantrische seks te hebben met die Maleisische travestiet.

Ik wil geen gedeelde aandacht maar focus. Ik wil de juiste dingen uitstellen. Tien platen kopen per jaar en geen honderd. Ik wil dingen missen maar niet onthaasten in de Provence. Geen roes maar *flow*. Vanaf morgen. - HD

Holy Toy Why Not in Choir? / Czemu nie w chórze? (Sonet Music, Noorwegen, 1985)

Woorden: **Tommy Denys**

De herfst maakt me zo pissig als een stel Poolse voetbalhooligans. Misschien moet ik gewoon eens een Playstationgame ontwikkelen, waarin allerhande supporterclans op elkaars smoel mogen slaan. De soundtrack komt ongetwijfeld van de groep Holy Toy. Ritmisch, atmosferisch donker, vuil, inventief en afwisselend. Hier en daar doen ze denken aan This Heat, Joy Division, Suicide, The Pop Group, Laibach... Hoe meer ik het album "Why Not in Choir" ofte "Czemu nie w chórze" beluister, hoe meer het vernuft van deze muzikanten me pleziert. Mijn pissige bui wordt al snel omgebogen naar extreme goedgeluimdheid. Holy Toy was de band van de Poolse vluchteling Andrej Nebb. Hij vestigde zich eind jaren zeventig in Noorwegen en verwierf enige bekendheid met zijn postpunkgroep De Press. Hij verkoos daarna een ietwat experimentelere koers te varen en richtte samen met Bjorn Sorkness en Lars Pedersen de groep Holy Toy op. De groep zou acht jaar lang in een min of meer los

verband bestaan en stopte ermee in 1990.

"Why Not in Choir", is het derde full-album van de groep. Producers van dienst waren Andrej en Lars, die ook alle instrumenten bespeelden. Voor hun eerste releases deden ze nog een beroep op producer John Leckie, die je misschien kent van zijn werk met de Buzzcocks, The Fall en New Order.

Deze Vergeten Plaat is minder dansbaar dan hun vroegere werk en klinkt eerder experimenteel/industriel in vergelijking met hun dansbare wavegeluid van de beginperiode.

Het album start met het geluid van loslopende varkens die de uitgang van het slachthuis maar niet vinden. Hun tocht wordt begeleid door achterstevoren gespeelde cellolijnen. Industriële klinkende drums vallen in, omgeven door bizarre synthesizergeluiden. Bijna onverstaanbaar prevelende stemmen declameren de terugkeer van wat verging. Alle elementen worden samen gegooid en een ongelooflijk sterk nummer ontspint zich. Het tweede nummer start

terug met zwijnen, deze keer begeleid door marsmuziek. Opnieuw komen mannenstemmen naar voor, maar nu eerder met een Oost-Europese inslag. Wat ze zingen is mij een raadsel. Andrej Nebb gooit er soms wat Engelse woorden bij, maar de man is een no-tour linguïstische verkrachter. Ook zijn Noors is eigenlijk een speciaal Pools brouwsel.

Het derde nummer sijpelt binnen. Donkere atmosferische lagen slepen aan en worden verrijkt met hogere tonen van echoënde beltorens. Net als het bijna romantisch dreigt te klinken, schrikt een metalen leger van geluiden je op. De plaat gaat op zijn elan voort om de eerste zijde af te sluiten met de industriële meezinger "Men at Work". De A-kant was al goed, maar er is natuurlijk nog die andere kant.

De B-kant overziet een breder muzikaal spectrum en start met een mid-deleuws klinkend volkslied dat naar een vreemd elektronisch nummer glijdt. Eén van de redenen waarom hun klanken zo bizar zijn, is dat hun Farfisaorgel deels stuk was en er geluiden uitkwamen die er niet hoorden te zijn. Er volgen een aantal uptempo nummers. Donker gelaagd, maar totaal niet deprimerend. Alleen al door hun diversiteit blijven de nummers je constant boeien. Ook opvallend: op de B-kant zijn de baslijnen van Andrej Nebb. Ze zijn veel nadrukkelijker dan bij de eerste nummers. Maar misschien valt het mij gewoon meer op omdat Andrej maar met enkele vingers speelde. Bij een ongeval verloor hij namelijk een aantal vingers. Het is een raadsel wat er precies gebeurde, want als hij zijn relaas doet, vertelt hij telkens iets anders.

Het album eindigt met een tribaal klinkend industrieel musique concrète nummer, om dan uiteindelijk af te sluiten bij de titel van de plaat: een Pools koor. Waarom niet?

Ik koos "Why Not in Choir" van Holy Toy, maar koop gewoon al hun platen. Het ene album is iets dansbaarder en neigt naar Suicide, het andere is complexer en doet denken aan This Heat.

Je Poolse poetsdame zal tevreden zijn.

“VREEMD DAT ZOVEEL VLAAMSE GROEPEN IN HET ENGELS ZINGEN”

In de reeks *Vergeten Parels Van Punkzwijnen Uit De Jaren '80* slaagde **Aroma di Amore** erin, niet zonder gevoel voor dramatiek, Nederlandstalige punk een schop in de communautaire aars te geven. Een niet onverdienstelijk wapenfeit, zeker bekeken vanuit tijden waarin een groep als Clouseau Nederlandstalige muziek in leven houdt.

Tekst : **Niels Latomme**

Illustratie: **Wouter Van De Voorde**

De groep rond Elvis Peeters en Fred Angst stopte in '88, maar brengt nu een carrièreoverzicht uit:

Onverdeeld, dat praktisch alles wat de heren ooit bijgeschreven op twee digitale schijfjes verzamelt. Alsof dat niet genoeg is, houden ze een aantal flukse reünieconcerten die moeten bewijzen dat punk nooit dood was, maar nu veel meer geld opbrengt. Een gesprek met Elvis Peeters, toen zanger, nu niet onverdienstelijk schrijver, dichter/performer en weer zanger (van o.a. De Legende).

Mag ik Elvis zeggen, of liever Jos?

Gho... Sommigen zeggen Elvis omdat ze mij niet anders kennen, anderen Jos. Maar ik heet eigenlijk ook niet Jos, maar dat is iets anders.

Een voor de hand liggende vraag dan maar: waarom een reünie?

De mensen van het label dat *Onverdeeld* uitbrengt, vonden het een goed idee om daar een korte tour aan te koppelen en zelf hebben we er ook zin in. Het is niet zo dat we per se een tweede carrière nastreven, maar we willen er wel met een hedendaagse attitude staan. We schreven een aantal nieuwe nummers, zoals we ook deden voor de vorige reünie.

Daar zeg je zowat: is het niet wat vreemd om nu opnieuw een carrièreoverzicht uit te brengen, als je bedenkt dat Aroma di Amore in 1996 al het overzicht *Radikal* uitbracht?

Radikal paste in de reeks *New Wave clubklassiekers*, die het label Antlers uitgaf. Op de verzamel-laar stonden slecht 23 nummers. *Onverdeeld* probeert eigenlijk een volledig overzicht te geven: met zijn vijftig nummers staan op de dubbel-cd alle maxi's en singles.

Je bent nu aan het repeteren voor een voorstelling *De Sfeer van de Grote Dagen*. Zie je de punkperiode zo glorieus?

Wij (Nicole Van Bael, Gerrit Valckenaers, Koen Van Roy en Patrick Geeraerts, *nvdr*) maakten die periode van nabij mee. Ik runde het punkzine *Dus* met interviews met o.a. The Clash en Wire, die later groter geworden zijn. Zij hadden toen liever DIY-zines dan grotere bladen. Veel van creatieve punks van toen zijn nu marketeers, spindoctors of reclamemensen geworden. Iets vreemds, maar tegelijkertijd ook logisch: in punk werd altijd grote nadruk op individualisme gelegd, soms als pose maar veel van die ironie blijkt nu waar te zijn. De voorstelling gaat over die ommezwaai: wat toen 'alternatief' en 'punk' was, is nu juist heel mainstream.

Toen ik onlangs Cultural Decay interviewde, beweerde de gitarist – ook een Jos die eigenlijk Jozef heet – dat er toen niet echt sprake was van een echte scene. Hoogstens kon je spreken van een aantal gelijk-gestemde zielen die naar elkaar

concerten kwamen kijken. Ervaarde jij dat ook zo?

Cultural Decay speelden misschien iets vroeger dan ons, toen er nog niet echt sprake was van een hechte *scene*. Tussen '81 en '87 kon je toch wel spreken over een *scene*: er was altijd veel publiek en er waren een aantal heel actieve clubs, van Limburg tot Aalst. Niet bepaald een kleine *scene*... Ook voor muzikanten onder elkaar: we stonden regelmatig samen met dezelfde groepen, bijvoorbeeld Arbeid Adelt, Neon Judgement, Mensen Blaffen, Cinq Chevaux, Twee Belgen en noem maar op. De *scene* leefde naar mijn gevoel toch wel.

In '78 was de *scene* misschien wel kleiner, het zat in een meer embryonale fase: met bijvoorbeeld Expulsion en The Streets – dingen die ik van dichtbij meegemaakt heb met het punkzine dat ik runde –, maar in de jaren '80 is dat toch gegroeid met De Brassers en Red Zebra. Die hebben toen voor veel mensen de ogen geopend.

Zijn de jongeren in *Wij* jouw laatste boek, de punkers van nu, met hun aan nihilisme grenzend cynisme, immoreel gedrag en individualisme?

Misschien is de manier hoe zij nu in het leven staan inderdaad het resultaat van de punk. (verward) Jongeren nu weten heel goed... Misschien omdat ik zelf dichter bij de punk betrokken was, gaat het mij eerder om... Als ik de gasten van toen zie, punkers die nu marketeers en spindoctors zijn: de ene verkiezingen komen ze op voor de SP.A, de andere keer voor de VLD, en twee jaar erna voor LDD... Ze lopen, niet gehinderd door principes, van de ene kant naar de andere... De jongeren in *Wij* denken ook zo. Ze zeggen: 'We weten hoe het in elkaar zit, we kopiëren de wereld van de volwassenen en verkopen ons lichaam... Dat is iets wat we altijd bij ons hebben en we kennen de wet van schaarste en aanbod. We trekken ons nergens iets van aan.' Het boek ontstond toen ik een reportage over de bedrijfsweld zag: een aantal bedrijven werd geanalyseerd, als waren het personen met een psychologisch profiel. Sinds de negentiende eeuw hebben bedrijven een

rechtspersoonlijkheid, waardoor ze als autonome entiteit opereren. De reportage toonde dat bedrijven zich, psychologisch gezien, als psychopaten gedragen: ze missen elk gevoel van menselijkheid en streven *rücksichtslos* winst na, zonder enige verantwoording af te leggen. *Wij* toont wat gebeurt als je dat feit toepast op een groepje jonge mensen in hun prille puberteit. Ik heb voor het boek niet ver moeten zoeken. Vijfentachtig procent van wat erin gebeurt, heb ik uit de kranten gehaald. Natuurlijk is het boek zo hard geworden doordat ik het schreef vanuit het standpunt van de jongeren. De personages hebben niet de nood om hun daden te duiden.

Vanwaar de keuze om in het Nederlands te zingen?

Ik vind het heel vreemd dat zoveel Vlaamse groepen in het Engels zingen. Zelf zing ik heel graag in het Nederlands. Voor mij is het de meest eerlijke manier om muziek te schrijven. Het is een even goede zangtaal als het Engels, het Duits of het Frans. De voorbeelden zijn legio: Serge Gainsbourg, Noir Désir, De Brassers, Arbeid Adelt, Einstürzende Neubauten... Persoonlijk heb ik iets tegen die Angelsaksische overheersing, zeker het 'Amerikanisme' (sic), dat wij kopiëren en dat onze samenleving meer en meer in zijn greep houdt. Ik vind het erg dat ook progressieve, jonge creatieve mensen zich daaraan zondigen. Zeker als je ziet dat het Amerikanisme de sociale zekerheid uitholt, het middenveld weghaalt of het neoliberalisme propageert... Mensen die bijvoorbeeld het commissiesysteem toepassen in de verkoop, waardoor een heel andere service wordt gegeven. Er ontstaat daardoor een ander soort eerlijkheid in een samenleving. Ik zie dat allemaal het gevolg van een Angelsaksisch-Amerikanistische doctrine. Ik vind het goed om daar iets tegenover te stellen, en dat is toch één van de drijfveren geweest om in het Nederlands te zingen. Het is een uiting van eigenheid. De reden waarom iedereen in het Engels zingt, zou kunnen zijn dat er een grotere markt is, maar dat is zever. We traden met Aroma di Amore evengoed internatio-

naal op. Muziek is een universele taal, de zangtaal doet er eigenlijk minder toe.

Is de verhouding tussen schrijven en muziek voor jou ook zo problematisch als bij Nick Cave of Bob Dylan?

Schrijven doe ik heel rustig thuis. Als ik veel moet optreden, verlang ik toch als tegengewicht om weer te kunnen schrijven. Die twee zielen zitten in mij. Ik schrijf met een rock-'n'-rollattitude, en ik sta niet op het podium als een boerse, bierdrinkende rocker. Ik probeer toch iets verfijnder te zijn. Het één sluit het ander niet uit, kijk maar naar Nick Cave. Schrijven en zingen zijn voor mij natuurlijk verweven.

Aroma di Amore speelt op 12 en 19 december in respectievelijk het Depot en het Hof ter Lo (op het BIM-festival).

"IK DOE WAT IK GRAAG DOE"

Yan Jun is niet alleen een vooraanstaande muzikant, de man is een gewaardeerd promotor/curator en wordt vaak zelfs de ambassadeur van de Chinese underground genoemd. De jonge Yan Jun verhuisde tien jaar geleden uit het grijze Lanzhou naar Peking om gelijkgestemde zielen te zoeken. Het mag duidelijk zijn dat hij die zonder problemen gevonden heeft, want Yan Jun heeft vandaag aanzien in het circuit.

Tekst : **Dave Driesmans**

Even introduceren. Yan Jun verdiende zijn sporen als eigenzinnig freelancejournalist, maar stond plots zelf in het middelpunt van de belangstelling toen hij in 2000 het eerste Chinese avant-garde-platenlabel oprichtte. Voor velen is Yan Jun ook de man achter de geweldige dinsdagavonden in de 2 Kolegas-club. Deze plek in Beijing werd een ware katalysator van gekke ideeën en deed zowel dienst als ontmoetingsplek, als cd-(r)-winkeltje en als podium - het enige voor hardcore en experimentele muziek in heel Beijing. Ten slotte nog dit: Yan Jun studeerde literatuur en dat is te merken. Ook als muzikant houdt

hij ergens het midden tussen een poëet en een improvisator.

Hoe is het in Peking tegenwoordig?

"Het wordt er enkel gekker. Het is nog meer een politiestaat dan anders, maar het zal je niet verbazen dat de tegencultuur daar enkel sterker door wordt. Het vraagt veel van de mensen om alles zo snel te zien veranderen. Soms is het hier pure sciencefiction. Het lijkt soms of het land zal overlopen. Het is een stad van kabaal, verlangen en conflict."

Wordt de stad duurder? En hoe probeeren de artiesten er te overleven?

"Ja, het leven wordt hier zeker duurder, maar er ontstaan ook meer kansen om wat geld te verdienen. De balans blijft dus

ongeveer dezelfde. De meeste van mijn vrienden hebben geen gewone job en werken van opdracht tot opdracht. Ikzelf doe een beetje van alles, vooral schrijven maar ook wat design, film- en theateropdrachten en daarbovenop verkoop ik wat cd's en krijg ik af en toe een fee om te spelen."

Je bent duidelijk veel meer dan enkel muzikant, maar laten we het toch eens over je muziek hebben. Wat doe je nu vooral?

"Ik heb het vooral voor improvisatie vandaag. Live werk ik met feedback als belangrijkste geluidsbron. En daarnaast doe ik ook graag performances op speciale plekken voor een beperkt publiek met koptelefoon. Ook werk ik aan fieldrecordings die ik dan op mijn blog zet, maar eigenlijk zijn die wel erg verschillend van de traditionele fieldrecordings."

In welke zin verschillend?

"Ik accepteer alle onverwachte, zogenaamde storende, geluiden uit de omgeving. Ik gebruik vaak contactmicrofoons en een draagbare recorder. "

Wanneer startte je dan je label?

"Ik wou enkel wat vrienden helpen bij het verspreiden van hun muziek en wou mensen vertellen dat we in China die zaken ook allemaal alleen aankunnen. In 2000 werd Sub Jam geboren toen er echt een explosie was van creativiteit. Niet enkel op muzikaal vlak, maar ook in de film en literatuur. Er gebeurde van alles. De term Sub Jam had ik eigenlijk twee jaar ervoor al gebruikt toen ik een eigen fanzine publiceerde, dat ik trouwens nog steeds verkoop. De eerste release was het boek "Noises Inside", samen met een cd met Chinese avant-garde van die tijd. In 2004 kwam Kwanyin Records erbij als een sublabel voor experiment. Artiesten als Wang Fan, FM3 en Wu Quan zorgden hier voor een nieuwe vibe."

Zijn het vandaag nog altijd dezelfde artiesten als in 2004-2005?

"Ja, de meeste artiesten van toen zijn nog altijd goed bezig. Enkele zijn in China echte sterren in het kunstencircuit geworden en enkele kozen voor het commerciële mu-

ziekercircuit. Ik merk ook opnieuw een vernieuwde interesse voor noise en guitar noise. Het is een echte trend. Li Jianhong en Xiao He zijn de belangrijkste namen van dit moment. Ze vertalen met hun muziek het huidige China op een goeie manier ook."

Bestaan er nu winkels in Beijing die je label verkopen?

"Ja, er is Sugar Jar in de 798-kunstbuurt, een winkel die gespecialiseerd is in undergroundmuziek en audio art. En er zijn ook wat kunstwinkels die mijn releases verkopen."

Wat zijn in China de belangrijkste obstakels die je ondervindt bij al je activiteiten?

"Het is moeilijk om iets te promoten in China. Ik moet blijven doen wat ik graag doe, wat er ook gebeurt. Het onderwys is hier een hersenspoeling. Alles wat onafhankelijk denken of verbeelding inhoudt is moeilijk om te verkopen. Maar er is toch een zekere nieuwsgierigheid."

In de maanden dat ik in China verbleef, bleken bepaalde buurten langzaam aan overspoeld te worden door buitenlanders. Maar er was weinig contact tussen de westerse en Chinese cultuur. Je dinsdagavond in 2 Kolegas was een van de weinige plekken waar dat wel gebeurde. Hoe ervaar jij dit?

"2 Kolegas is natuurlijk een plek waar bijna westerse muziek gespeeld wordt en die door Chinezen gerund wordt. Maar mensen komen en gaan. Ze zien wat ze willen zien en ze ontmoeten wie ze willen ontmoeten. Rock is hier natuurlijk wel nog altijd avant-garde op een bepaalde manier, terwijl het de normale cultuur is voor westerse mensen. Uiteindelijk zijn we een kleine groep goeie vrienden hier."

Wat zijn je favoriete artiesten van het moment?

"Qua kunst waarschijnlijk Koki Tanaka en op muzikaal vlak Liu Shaochun, een traditionele guqin-speler."

Yan Jun speelt op 4 december op het China Express festival in de voorruit samen met o.a. FM3, iLoop, Wu Na en Esther Venrooy. www.vooruit.be/chinaexpress

"SPACE FOLK WITH ELECTRICITY VIBE"

Kurt Vile is goed op weg de Tom Petty van 2012 te worden. De "constant hitmaker" uit Philadelphia heeft na platen op Gulcher, Woodsist en Richie Records eindelijk zijn eerste serieuze deal te pakken bij Matador. Hij is verslaafd aan Duvel, zingt over *freak trains* en *hunchbacks*, en werkt daarnaast nog eens als een bezetene aan een echte rock-'n-rollcarrière. Op het einde van zijn eerste grote US-tour met zijn backing band The Violators, maakte hij tijd vrij om met zijn blackberry wat vragen te beantwoorden. Erg rock-'n-roll is dat niet, maar hey, namen wij zonet niet de woorden "Tom" en "Petty" in de mond?

Tekst : **Steve Marreyt**
Illustratie: **Filip Gheysen**

Hey Kurt, alles goed daar? Wat zijn je plannen nog voor vandaag?
Yo, alles goed hier. Ik schrijf je via mijn telefoon momenteel, lukt niet anders. We komen net van Atlanta, Georgia en rijden richting Chapel Hill, North Carolina. Nog twee concerten en dan zit onze tour er op. Dit is de langste tour die ik al gedaan heb met The Violators. Eigenlijk hebben we met de full band nog niet zoveel buiten Philly en New York gespeeld.

Ik heb het nieuwe album op Matador nog niet volledig gehoord, maar het lijkt erop dat er veel herwerkingen op staan van nummers die je al op de een of andere manier had uitgegeven. Zijn het allemaal andere versies?

Echt? Ik dacht dat we vrienden waren...
haha. Nee, je moet eens naar het volledige ding luisteren. Steel het gerust van internet voorlopig. Was dat jouw band niet die de zin "Only Analog Is Real" op hun dubbelelpee liet printen? Is dat de reden dat je het nieuwe album nog niet gehoord hebt? Jij hebt ook een

hekel aan internet zeker? *Just kidding*, het is handig, maar ik download bijna niets. Ik heb teveel last van ADHD om neer te zitten voor mijn computer. Maar goed, om op je vraag te antwoorden: de meeste nummers op "Childish Prodigy" zijn nooit eerder verschenen. De enige nummers die ook op andere platen staan zijn "Hunchback" en "Inside Lookin Out", maar die zijn drastisch herwerkt, zowel op vlak van arrangementen als tekstueel.

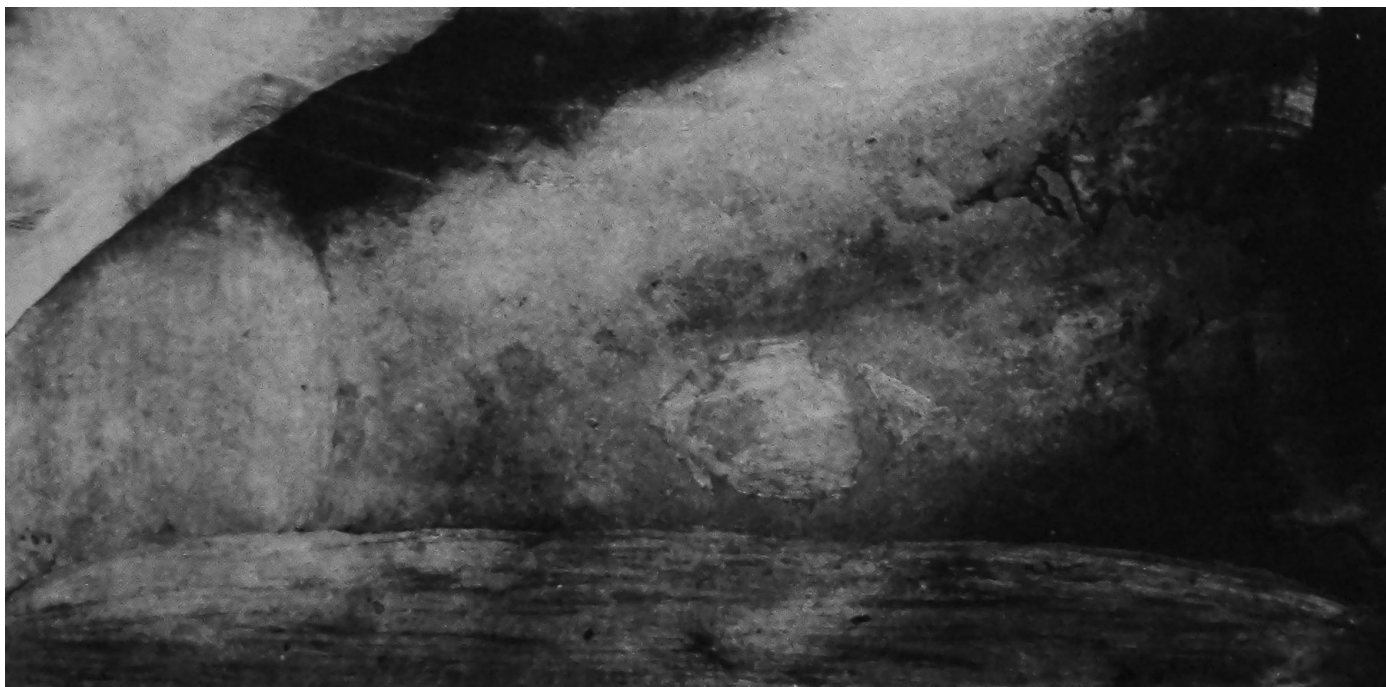
Hoe is het album dan precies tot stand gekomen?

Het is zowat doorheen de tijd ontstaan, vooral met The Violators maar ook met de hulp van andere muzikale vrienden. Zelfs voor de dingen die ik solo gedaan heb, kreeg ik veel steun van Adam Granduciel, Jesse Turbo en Jeff Zeigler. Soms enkel moreel, maar vaak ook echt met praktische dingen. Jeff heeft de meeste dingen opgenomen in zijn homestudio in Philly. De enige nummers die Jeff niet heeft opgenomen zijn "Blackberry Song" en "Overnite Religion". Dat zijn homerecordings van Adam en ik uit 2005. Die nummers hadden

iets speciaals voor mij en daarom heb ik ze gehouden voor dit album. Algemeen gezien was dit het échte "album" waar ik al altijd naartoe aan het werken was en dat een "statement" moest zijn. Minder samen gecompileerd dan de meeste andere Kurt Vile releases. Ik heb er veel geld en tijd ingestoken dus ik wou het niet weggeven aan een kleiner label met het risico dat het ergens begraven werd in de stratosfeer. Ik ben er dus wat mee gaan leuren. Dat heeft een tijdje geduurd, maar uiteindelijk ben ik bij mijn label van eerste keuze terechtgekomen, en daar ben ik heel blij om.

Zie je al die eerdere releases dan als een soort documentatie van je werk die tot de ultieme eerste échte release leiden?

Ik was al aan het werken aan "Childish Prodigy" op het moment dat Gulcher "Constant Hitmaker" op cd wou uitbrengen. Ik had toen al zoveel *backlog*: cdr's die ik zelf had uitgegeven en andere opnames die nog op mijn zolder lagen en nog onuitgegeven waren. Misschien had ik al eerder iets kunnen uitbrengen op een microlabel zoals Gulcher, als ik me wat meer met de businesskant van de zaak had bezig gehouden. Maar ik ben uiteindelijk blij dat ik gewacht heb. Dat heeft me tijd gegeven om mezelf te ontwikkelen. Ik heb alles altijd op mijn eigen manier gedaan; een stapje per keer, en de volgende stap pas als het goed aanvoelde, of als intuïtie en een beetje geluk samenvloeiden. Gulcher heeft me geholpen om mijn naam wat te verspreiden terwijl ik met Jeff aan de plaat bleef werken om de "*space folk with electricity vibe*" van de live sets te vangen op plaat. Opeens was er dan wat *buzz* rond "Constant Hitmaker" en kreeg ik wat aanbiedingen van kleinere labels om vinyls te doen. Die labels heb ik dan meestal wat oude dingen gegeven of nummers die ik meer *on-the-fly* maakte buiten de conventionele opnamestudio. Ik ben vrij selectief geweest in mijn keuze van labels. Op hetzelfde moment ben ik me ook wat beginnen verdiepen in de hedendaagse status van "underground" muziek, *record nerd stuff*, de rare dingen die tegenwoordig worden uitgebracht... Enkel om te zien hoe ze dat precies deden. Daarvoor luisterde ik eigenlijk bijna uitsluitend naar oude muziek of naar nieuwe bands die al iets groter waren, zoals Animal Collective.

Maar je kan niet zomaar een plaat uitgeven en eensklaps groot worden. Dat was ook wat ik me begon te realiseren en ik nam me voor een weg daarin te zoeken. Ik wou een stap verder gaan dan zelf cdr's uitgeven, een meer organische "beklimming" op mijn eigen manier. *Nice and easy. But not too easy, ha...*

Ben je dan nu al bezig aan de opvolger met een mooi studiobudget? Ligt er druk op je?

Ik heb zoveel nummers opgestapeld op dit moment dat ik even gestopt ben met opnemen thuis. De nieuwe nummers bestaan dus voorlopig enkel in mijn hoofd en in mijn handen. Ik heb ook nog wat overschotjes van verschillende sessies waar goede melodieën inzitten. Ik heb echt al veel zin om aan de nieuwe plaat te beginnen. Ik heb het gevoel dat er veel mooie akoestische liedjes gaan op staan. Voorlopig ben ik vooral aan het touren, maar mijn akoestische gitaar is thuis aan het wachten op me. Het gebeurt dat je elke avond op rij moet spelen voor een hele tijd, en als je dan thuis komt en twee dagen aan een stuk geslapen hebt, dat je akoestische gitaar je plots recht in het gezicht aanstaart. Normaal gezien volgt dan een perfect kader voor inspiratie en beginnen de ideeën er letterlijk uit te stromen. Daarna gaan we de studio in - waarschijnlijk een geüpgrade studio deze keer - om het er op dezelfde manier te laten uitstromen. Er zal zeker wat budget zijn, wat meer dan welkom is, want het grootste deel van "Childish Prodigy" heb ik zelf gefinancierd. Het zal de eerste keer zijn dat

ik me de luxe kan permitteren om me volledig te concentreren op een album. Ik ben zeker dat ik dat goed ga doen. Er ligt wel wat druk op me, maar het is ook heel erg spannend, dus het brengt evenzeer inspiratie met zich mee.

Het wordt binnenkort ook tijd om je job in de brouwerij op te geven, je vrouw te verlaten en een cokeverslaving te ontwikkelen...

De brouwerij heeft me al een tijdje geleden moeten buitengooien omdat ik te veel vrij nam om met mijn muziek bezig te zijn. Ik was niet echt productief meer omdat ik elke avond tot laat met van alles bezig was. Eigenlijk deed ik dat allemaal om van die 9-to-5-sleur weg te raken, en voor ik wist wat er gebeurde, was het al zover. Het ziet er goed uit voor de toekomst, maar ik word gedwongen om vooruit te denken en om meer *business-minded* te zijn. Ik heb hier heel mijn leven naar gewerkt, dus ik zal alles doen wat nodig is om het te doen slagen en hopelijk hoef ik nooit meer een gewone job te doen. *And Suzanne Vile is my main squeeze. For life!!! Who is Cocaine?*

Je hebt Pavement al een paar keer vernoemd in interviews. Waren het dat soort bands waarmee je bent opgegroeid, of waren het écht Tom Petty en Bruce Springsteen die je het geheim van goede songwriting hebben verklapt? Heb je soms last van jaren '90-nostalgie?

Ik zou niet zeggen dat ik er echt "last van heb". Maar Pavement, vroege Beck, Sonic Youth, Silver Jews ... zijn inderdaad enkele bands

waar ik wild van was toen ik opgroeide. Dus als ik "Trains Across The Sea" hoor, of "Gold Soundz" of "The Diamond Sea" overvalt me wel eens een gevoel van nostalgie. Ik denk niet dat dit er heel hard doorkomt in mijn muziek, maar er zit zeker iets van in. Pavement was belangrijk voor me, maar ik hou ook van Petty en Springsteen zoals iedereen schrijft. Het zijn wel maar twee namen uit een lange lijst. Ze hebben allebei ook gedrochten van nummers geschreven. We hebben enkele dagen geleden een kopietje van "Wildflowers" van Petty laten branden voor in de tourbus. Ik wou graag "Time To Move On" horen. We hebben dat nummer echt op repeat beluisterd. Het geeft me een goed gevoel. Het is een van de beste nummers ooit geschreven volgens mij. Maar behalve dat ene nummer en de titeltrack *it really didn't put me in the zone*. Ik wou gewoon die ene euforische hit nog eens horen. Petty is echt dat soort artiest.

Wat doe je nu voor de rest, als je geen muziek aan het spelen bent?

Dat beperkt zich tegenwoordig tot het binnenwurmen van Belgische wafels, graffiti spuiten en ummm... *drinking way too much DUVEL!!!!* Wow, *did you ever think my other hobbies would emulate KRAAK fest in Brussels?* Niiyyyyce... - SM

Kurt Vile & The Violators spelen op 12 december op State-X New Forms in Den Haag en op 17 december in Les Ateliers Claus in Brussel.

Er zijn weinig drummers die erin slagen om een geniale plaat te maken met louter een roffel en de ruimte waarin hij zich begeeft. **Eric Thielemans** is een drummer die naast talloze collaboraties ook solo improviseert met geluid en ruimte. Tegenwoordig is hij ook curator van de BAFF jams, samen met Wim Lots. Tijd voor een gesprek met een spraakwaterval!

Tekst : **Davy De Decker**

“VAN RICHTING VERANDEREN EN WENDBAAR ZIJN”

Wat waren destijds je beweegredenen om te beginnen drummen? Mijn moeder

verplichtte me om muziek te spelen en les te volgen op een academie. Op de koop toe moest ik dan ook nog hoorn spelen (French Horn). Zelf ging ik liever sporten of buiten iets doen. Ik was vanaf het prille begin namelijk al schoolmoe. De eerste keer dat ik gespijeld heb op school was in de derde kleuterklas! Op een dag zag ik op MTV een drummer in een videoclip en ik dacht: "dat lijkt me wel wat". Paradoxaal genoeg ben ik dan door diezelfde moeder naar de muziekschool gestuurd om slagwerk te studeren. Ik kreeg pas na een jaar mijn eerste drumstel. Ik krijg, terwijl ik dit schrijf, nog altijd een krop in de keel als ik eraan terugdenk. Compleet magisch was dat. Een van de belangrijkste persoonlijke momenten in mijn leven, bleek later. Het heeft me nooit meer losgelaten. Ik had op de muziekschool een zeer goede leraar, Armand Van De Walle, die me echt liefde voor muziek en fierheid tegenover je eigenheid en kwaliteiten heeft bijgebracht. Dat slagwerkparcours heeft me een zestel jaren van het echte drums spelen weggehouden, zonder enige frustratie overigens. Ik was vooral bezig met melodisch slagwerk en slechts een héél klein beetje drums. In een nevel van veel marihuana speelde ik op mijn zestiende in een miskend en geniaal (volgens ons dan toch) soort new wave band waarvan ik me niet zoveel meer herinner. Op mijn negentiende, eindelijk verlost van de (muziek)humaniora en bijna van de marihuana, besloot ik niet de evidente weg te volgen en naar het conservatorium te trekken om klassiek slagwerk te volgen maar om echt drums te leren spelen.

Je volgde een klassieke opleiding, maar besliste al snel om te kiezen voor improv, vanwaar die ommekeer? Mijn eerste echte stap weg van mijn klassieke opleiding was richting jazz. Ik had de behoefte me te verdiepen in een discipline, iets te leren wat ik niet kende, en ook echt te leren drummen. Dat had

ik volgens mezelf tot dan toe nog niet gedaan. Ik was vanaf de eerste stappen in jazz echt geïnteresseerd in freejazz. Ornette Coleman en consorten, eerder dan de hier gangbare bebopschool dus. Ik wou ook improviseren, mijn eigen muziek vinden, meer te weten komen over de mysteries van de muziek. Dat alles samen in een onbestemde stroom, intuïtief gevolgd tot vandaag eigenlijk. Klassiek slagwerk leek me niet de juiste weg of het juiste antwoord op al mijn vragen. Ik speel ook geen muziek om de muziek, maar beschouw dat meer als een vanzelfsprekende uiting en kanalisering van wat er in mezelf omgaat. Vaak kan daardoor het gevoel ontstaan dat het er echt niet toe doet wat je doet. Ik kom daar nu bewust van terug. Het materiaal dat ik gebruik bepaalt natuurlijk meteen het "hoe" en draagt haar finaliteit in zich, ook al is het opperste doel dan misschien wel transformatie of overstijging. Op die manier kom ik weer uit bij compositie (cf. klassiek slagwerk en klassieke opleiding) en haar relatie tot improvisatie. Een spreekwoordelijke cirkel is rond.

Je gaat op een andere manier met drums en percussie om dan de gemiddelde drummer. Ruimte blijkt een belangrijke rol te spelen voor je. Hoe ga je daarin te werk?

Mijn eerste drumstel stond opgesteld bij ons thuis in de inkomhal. Een volledig betegelde, superhard klinkende ruimte. Ik moest wel leren omgaan met reverb en dynamiek. De akoestische ruimte en de link naar architectuur en sculptuur zijn zeer bepalend in mijn muzikale praktijk. Het is in de ruimte dat de klank klinkt, tot leven komt en uitsterft, het is binnen die begrenzing en dankzij die begrenzing dat je kan werken. Zonder die ruimte en een volledige immersie in die ruimte is er geen kans op vrijheid in die ruimte. Ik bedoel dit niet als metafoor. Zoveel muzikanten luisteren niet! Laat staan een publiek. Je moet zelf echt leren luisteren. Dat is misschien wel de belangrijkste lacune in het hedendaags muziekonderwijs. Er wordt niet gepraat over luisteren. Enkel over produceren. Een teken van de tijd denk ik, hier in het

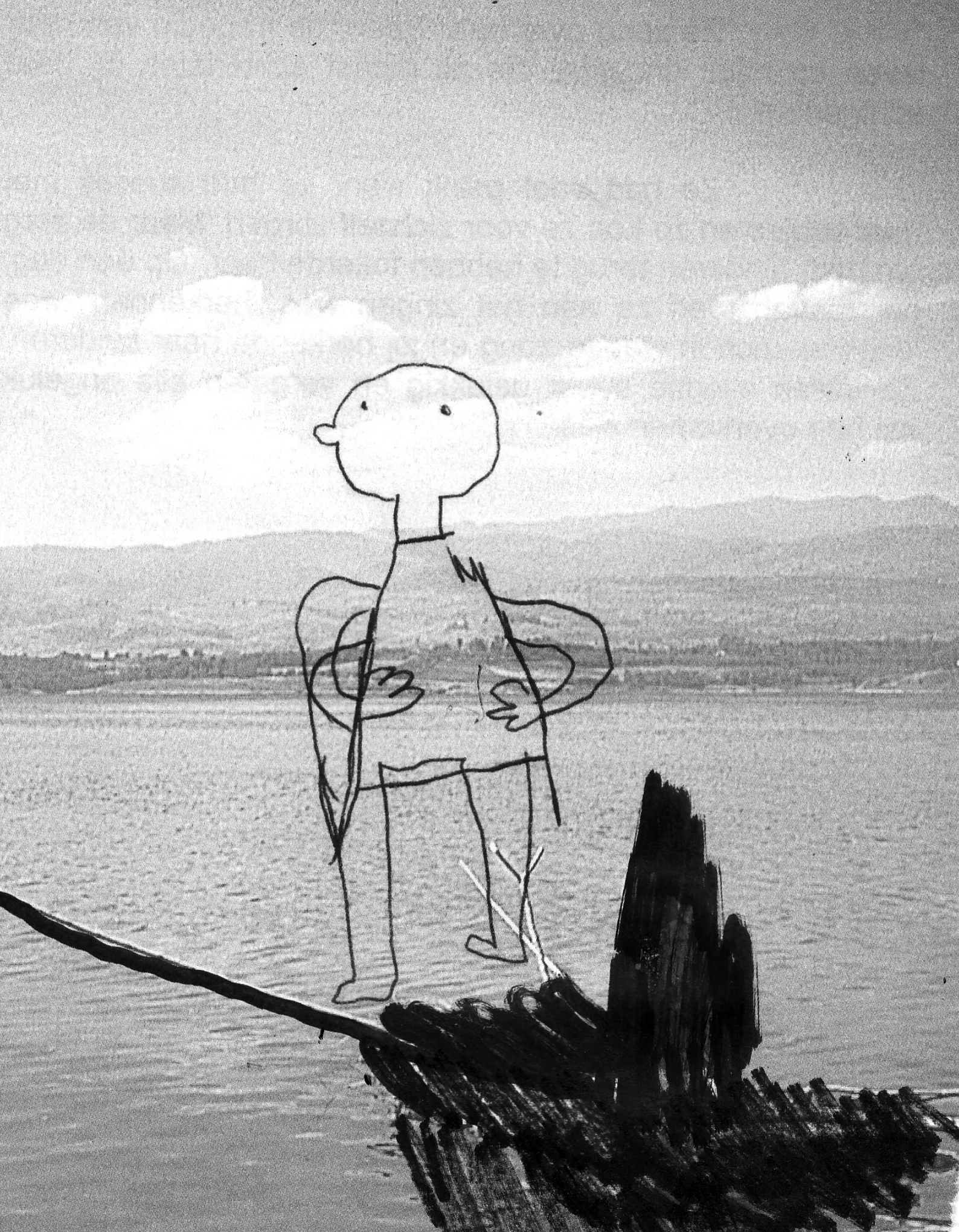
moeë wat angstige rijke Westen. Timbre, textuur, boventonen... alle informatie bekom je door te luisteren. Ik heb daar vanaf het prille begin een echte fascinatie mee gehad, die zich is blijven ontwikkelen tot nu. Ik heb me vaak geen drummer gevoeld aangezien ik andere dingen hoorde of wou horen uit mijn instrument. Ik heb de neiging om te blijven focussen op herhaling en de eindeloze variaties van eenzelfde ding. Timbre verandert de hele tijd, zowel in realiteit als in je perceptie of inbeelding. En wat is het verschil? Een belangrijk evenwicht dat ik zelf moest en telkens weer moet vinden is het evenwicht tussen luisteren en produceren. Als je improviseert: een idee neerzetten, of een thema tot ontwikkeling brengen en durven wachten op het antwoord van de ruimte en de andere muzikanten, iets durven laten uitsterven, iets kapot maken, van richting veranderen en wendbaar zijn, allemaal zaken die voor mij iets te maken hebben met dat evenwicht. Als je te veel luistert en wacht ben je al makkelijk te timide of te reactionair. Als je te weinig luistert doe je gemakkelijk maar wat, en ga je na een tijdje creatief opdrogen of drammerig zijn, al te serieus zijn...

Voor mij komt er dan nog eens bij dat de ruimte die je creëert door toe te laten dat je zelf, de ruimte en je materiaal ademen, een uitnodiging is voor het publiek om er mee in te stappen. Dit is zelfs niet enkel een dynamiek die opgaat voor geïmproviseerde muziek. Volgens mij gaat dat op voor elke ceremoniele interactie tussen een muzikant of performer en een luisteraar.

Na tal van projecten en collaboraties in zowel muziek als theater kwam er "a snare is a bell", je eerste solowerk op Ultra Eczema. Waarschijnlijk één van de meest gejaagde Belgische platen die ik ooit hoorde. Hoe kwam je op het idee? Ben je zinnens om vaker solo te gaan? Toeval? A *bijproduct*. Ik was binnen een ander project van mij (RRAUW) op zoek naar mijn persoonlijke uitdrukking van mijn relatie tot stilte, uitgedrukt in een solostuk. Er rolde een snaredrumroffel uit en ik begon mee te zingen. Achteraf liet dat me niet

meer los. Het is een eigen leven gaan leiden. Ik ben het *au sérieux* gaan nemen. Het begon op zichzelf te staan. Ik heb het verder ontwikkeld en dan aan Philip Metten gevraagd er een enscenering voor te maken. Dennis Tyfus zag een try-out en stelde me meteen voor een plaat uit te brengen. Dat leek me een goed plan. Het is de eerste release van mijn eigen werk en ik ben er zéér fier op! Het is een soort nulpunt voor mij. De uitgave van Dennis is ongelooflijk sterk vind ik. Omdat het werk een soort nulpunt is, was ik eerst een beetje bang of ik nog zoiets simpel, direct en sterk zou vinden. Wat komt er na een nulpunt? Het antwoord bleek even simpel als ontwapenend: gewoon iets anders. Ik heb héél véél zin en behoefte om solo te werken. Ik wil in mijn eigen energie zitten en met niemand rekening hoeven te houden. Dat is voor een drummer eerder zeldzaam.

Eric Thielemans en Wim Lots cureren op verschillende data in 2010 de BAFF jams in het BAFF theater te Antwerpen met ondermeer Lucio Capece, Mika Vainio (Pan Sonic), Jozef Van Wissem/Eric Thielemans etc... Op 22 december is er de eerste Jamsessie met Kaboom Karavan en Kreng.

... A POLLOCK OF SOUND

Op 23 september 1122 sluiten paus Calixtus II en de Duitse keizer Hendrik V in Worms een compromis. Het Concordaat van Worms maakt een einde aan de Investituurstrijd en luidt de scheiding tussen Kerk en staat in. De Keltische naam voor Worms is **Borbetomagus**, en op de eerste releases van deze baanbrekende band staan titels aangeduid als "Concordats".

Tekst : **Hans Vanderlinden**
Illustratie : **Bert Huyghe**

Verwijst dit naar een interesse voor geschiedenis? Saxofonist Jim Sauter hecht er niet bijzonder veel belang aan. "Het ding met de concordaten startte op ons eerste album in 1980. We wilden als platenhoes een beeld gebruiken met kronkelende aardwormen. Ons oog viel daarbij eveneens op het woord Borbetomagus, dat verwijst naar de Duitse stad Worms." De titel wordt aanzien als bandnaam en Borbetomagus is geboren. Op hun debuutplaat vaardigen ze zelfs eigen concordaten of edicten uit, die verwijzen naar het edict van Worms uit 1521, op basis waarvan reformator Maarten Luther vogelvrij verklaard werd.

Balls on the line improvisation with enough energy to flatten buildings
- Byron Coley

"Byron is een groot schrijver en criticus en al lang een grote fan van ons. We laten het dan ook liever aan mensen zoals Byron om onze muziek te verwoorden. Met deze zinsnede heeft hij de essentie van Borbetomagus gevat."

Borbetomagus staat na dertig jaar nog steeds te boek als een pioniersband die agressieve noise-improvisaties brengt. In de eerste helft van de jaren tachtig vervoegt bassist Adam Nodelman de band voor enkele jaren en Sauter kijkt eveneens met vreugde terug op het lidmaatschap van Frank Balesteri - net zoals Nodelman intussen overleden - die in de jaren '86-'87 het muzikale universum van Borbetomagus mee bepaalde. "Frank (The Vanilla Bean) was destijds de nieuwste *wild card* van Borbetomagus. Hij schreeuwde flarden tekst van Antonin Artaud in de microfoon om vervolgens vlekkeloos over te schakelen op het oeuvre van Al Kooper. *Always surprising, always entertaining.*" Nadien beperkt Borbetomagus zich tot gitarist Donald Miller en de manische saxofoontandem Jim Sauter en Don Dietrich.

Zonder een traditionele ritmesectie lijken traditionele structuren op losse schroeven te staan, maar daar ligt de band niet wakker van. Sauter beschrijft het geluid van Borbetomagus liever aan de hand van de grootte en de fysieke kwaliteiten van hun muziek: "*Huge, dense, jagged, and a little rough around the edges.*"

Wie de band in 2006 op het Kraakfestival aan het werk ziet, maakt kennis met de *spittoon*-techniek waarbij vloeistoffen in het verlengde mondstuk van de saxofoon aangebracht worden, zodat er een gorgelend geluid ontstaat. Een andere ongewone techniek is *bells together* waarbij Sauter en Dietrich de openingen van hun instrumenten samenbrengen zodat er een verbinding, een soort geïsoleerde geluidskamer ontstaat. Het is een goed voorbeeld van fysieke muzikale interactie omdat de ene saxofonist op de druk, die door de andere wordt geproduceerd, moet reageren. Alternierende ademhaling leidt tot een continu versterkt geluid.

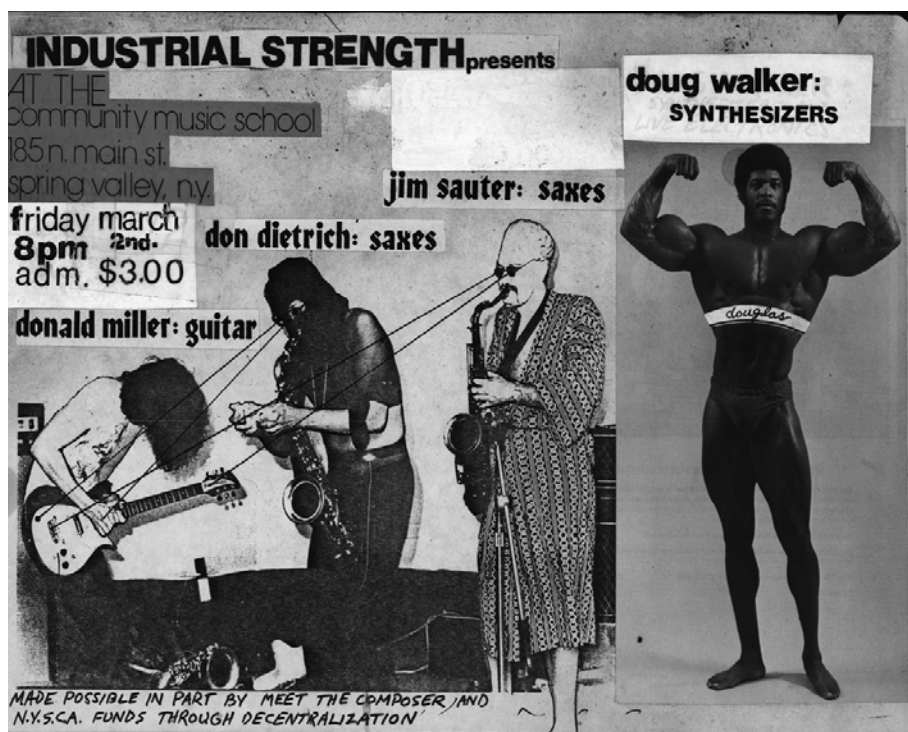
De *bells together*-techniek wordt vaak gecombineerd met de *open mouth wah-wah* waarbij Don Dietrich de geluidskamer die de twee hoorns vormen kan manipuleren door zijn mond te openen en te sluiten zodat er een wah-wahgeluid ontstaat. "Daarnaast is er ook nog de *high EYE wah-wah*, een techniek die door de saxofoonvernieuwer en goede vriend Sean O'Neill gehanteerd werd. Door de mondspieren te vervormen of op het riet te bijten kan je hogere tonen produceren wat te combineren valt met een wah-waffect dat gevormd wordt door het openen en sluiten van de toetsen aan de zijkant van het instrument." Ook Donald Miller past innovatieve technieken toe om met zijn gitaarspel hoge toppen te scheren.

If we had ANY skill it was convincing Meet the Composer that we had any skill
- Don Dietrich

Meet The Composer is een organisatie die financiële steun biedt aan componisten om nieuw werk aan een nieuw publiek voor te stellen. Het is een uniek initiatief dat zich niet op gediplomeerde muzikanten richt maar ieder-

een steunt. Op het einde van de jaren zeventig biedt het soelaas voor de jonge band.

De werktitels die de heren voor dit initiatief bedenken, klinken vaak pretentius. Wat dacht u van 'Don Dietrich will present a work written specifically for prepared 1909 curved Conn soprano saxophone. Mr. Sauter will present new works inspired by the music of Scott Joplin', 'Mr. Miller will conduct and perform his recent work in the "Concordat" series, based loosely of the life of Martin Luther' of zelfs 'Mr. Walker 's featured piece for the event is "Threnody for Diz". "Threnody ", for solo synthesized flute, will feature Mr. Walker performing on electronically altered flute with guitar accompaniment. The composition is based loosely on Dizzy Gillespie's "Night in Tunisia". Mr. Miller will premiere a new piece entitled "A Little Treatise On Morals". This is a highly complex composition for small ensemble will feature the composer improvising on guitar with pre-recorded tapes.'?

... when the threshold of acceptability has been surpassed, feedback seems to come into its own and demanding a fascinating ear shattering tolerance of a sounds cape defying standard norms.

HENK BERKMAN, CADENCE MAGAZINE, NOVEMBER 1980

De tussenkomsten zijn bescheiden maar de band kan geld sparen om een eerste album op te nemen en uit te brengen op het eigen Agaric Records. "Uncle Meet" – merk de verwijzing op naar *Uncle Meat*, één van Sauters favoriete platen van Frank Zappa and the Mothers of Invention – is bijgevolg bepalend voor de ontwikkeling van de band als geheel.

Onder de naam "Industrial Strength" presenteert Borbetomagus zelf ook jarenlang muzikanten in hun thuisbasis Rockland Country, waaronder bijvoorbeeld Adam Nodelman, Bob Stagner en Dennis Palmer van the Shaking Ray

Levis, Gary Hassay, Rudolph Grey, Donald Lehr, Frank Balesteri, Milo Fine, Norbert Moslang en Andy Guhl van Voice Crack.

The right record at the right time - John Olson

De releases zijn zowel artistieke statements als documenten van Borbetomagus' muzikale evolutie. Met hun platen bereikt de band een internationaal publiek maar hen live aan het werk zien is veruit de beste manier om de band mee te maken.

Sauter meent dat eersteling Borbetomagus nog steeds even fris klinkt als bij de uitgave in 1980. Wie was er toen in staat om gelijkaardige muziek te maken? Drie jaar laten bespelen ze op *Barbed Wire Maggots* de saxofoons akoestisch en simuleren Sauter en Dietrich via de *Bells Together*-techniek elektronische geluiden. Occasioneel wordt er op die release zelfs al een versterkte microfoon in de hoorn aangebracht. Ten tijde van *New York Performances* (1986) en *Seven Reasons for Tears* (1993) worden er gedurende het hele concert microfonen in de hoorns neergelaten. Langzaam aan komen er ook meer en meer effectpedalen aan te pas, zoals te horen op *Live On Tokyo* (1995) en *Songs Our Mother Taught Us* (1995).

Sauter omschrijft een luisterbeurt van het onlangs heruitgegeven *Snuff Jazz* nog steeds als een adembenemende ervaring. ABC No Rio in Lower Manhattan, waar de opname tot stand kwam, bleek de perfecte locatie voor Borbetomagus' muzikale manie. Sommige jongere fans bestempelen *Snuff Jazz* zelfs als dé ideale kennismaking met de band. "De eerste keer dat ik John Olson van Wolf Eyes ontmoette, zei hij me dat *Snuff Jazz* voor hem de juiste plaat op het juiste moment was".

De releases verschijnen pas als Borbetomagus beslist dat een opname het waard is om uit te brengen. Het gebrek aan releases die het laatste decennium documenteren, houdt echter niet in dat Borbetomagus niet geëvolueerd zou zijn. "Tijdens de laatste jaren gingen een aantal werkelijk geïnspireerde opnames verloren omdat het opnamemateriaal het meermaals liet afweten." Maar dit euvel zal verholpen worden als de band in december de Europese podia onveilig zal maken. Borbetomagus hoopt de overtocht met enkele nieuwe releases te vieren.

Borbetomagus live: 11 december, Netwerk (Aalst), 12 december, Kunstencentrum België (Hasselt)

Reviews

EEN ECHTE ZEEMAN Ton Lebbink

Als de dames vol zijn
gaan dames naar de heren

een echte zeeman pist niet
zeikt urineert plast niet

een echte zeeman doet geen kleine boodschap
ledigt nooit zijn blaas

een echte zeeman doet nooit zijn behoefte
geeft nooit zijn jongeheer een hand

een echte zeeman laat nooit zijn gevangene
luchten
gaat nooit op de vuist

een echte zeeman doet nooit aan hand in hand
kameraden
blust nooit een brandje

een echte zeeman staat nooit zijn peuk te doven
gaat nooit effe kijke of zijn gulp het doet

een echte zeeman pist zeikt plast urineert niet
nee,

een echte zeeman watert

Ton Lebbink

(een echte zeevrouw klatert)

Harry Hipster & The Crisis Molestors

Kijk, het gaat slecht met de Verenigde Staten van Amerika. Ze hebben een neger als president, de banken gaan failliet, de dollar zakt langzaam naar het niveau van de roepia en de algemene ontreding is slechts een kwestie van geduld. Dat kan mij op zich niet zo veel schelen, want als rasechte kapitalist kan ik daar alleen maar vet van profiteren. Wat ik erger vind, is dat de hipsters in dat achterlijke stukje land daar nu ook, helemaal gepast, een jarentachtigrevival van cold wave en synth pop moeten aan koppelen. **COLD CAVE** slaat daar momenteel het meest roepia's uit. Ze hebben net een nieuwe op Matador die "Love Comes Close" heet. In amper twee jaar tijd heeft de groep alles samen vijf 12 inches, twee 7 inches en drie elpees bij elkaar gesprokkeld, wat genoeg is om dat stukje continent te overtuigen. Dichter en hardcorecoryfee Wesley Eisold, de man achter de band, voelt het klimaat aan als geen ander. "Love Comes Close" is

– net als alle andere Cold Cave-releases – vakkundig samengecomponeerd en hier en daar staat er een enorme *catchy* tune op. Maar hij heeft ook een beetje te veel naar Sisters of Mercy, Front 242, Anne Clark en Duitse gothic/elektroverzamelaars geluisterd om mij helemaal mee te krijgen. Amerikanen die krampachtig hun best doen om Europees te klinken, het is eens wat anders. Het illustreert tegelijkertijd ook mooi hoe fout het omgekeerde hier in Europa is. Revival mij best, maar ik wacht geduldig op de Europese lichting.

Aan de westkust hebben de scenesters gelukkig nog niks van de crisis begrepen. Daar zijn ze nog volop vrolijke surfpop aan het maken. Neem bijvoorbeeld **GANGLIANS**. Hun "Monster Head Room" op Woodsist is een en al Beach Boysvibes. Gebroken psychopopsingalongs om gelukkig van te worden. Als ze een beetje doorzetten, zijn ze binnenkort de nieuwe ontdekking in Humo, staan ze in de grotere rockclubs en maken ze binnen anderhalf jaar hun eerste slechte plaat. Tot die tijd ben ik zeker nog helemaal mee.

Iets vuiler, en dus ergens tussen hun labelmates Ganglians en Psychedelic Horseshit in, zit de groep met de beste naam van 2009. **METH TEETH**. Hun plaat heet "Everything Went Wrong". Zelfde zomersfeer, maar met iets meer grunge en lofi en met absolute hits als "Unem-

ployment Forever" en "World Is Going To End Soon". Of hoe de crisis echt moet worden aangepakt.

En terwijl u toch fan aan het worden bent van Woodsist, neem er dan direct de 7 inch van Fergus & Geronimo bij: Spectorianse pop uit Texas. Drie releases om de winter met een glimlach door te komen. -SM

COLD CAVE – Love Comes Close (Matador) ★★¹²
GANGLIANS – Monster Head Room (Woodsist) ★★¹²
METH TEETH – Everything Went Wrong (Woodsist) ★★¹²

Noise?

Incubatefestival hield vorig jaar een Eurovision Noise Contest. De winnaar mocht een cd uitbrengen. Geen idee wat Fransman Frank Garcia ten tonele heeft gebracht toen, maar noise is op deze cd niet te horen. "Twenty Minutes with **SHEIK ANORAK**" zijn drie liveopnames van een show in Budapest. Een keer avant-rock, een keer freerock en een keer loopstationpostrock. Best geinig en aardig artwork van Bert Scholten.

Noise de naam waardig krijg je wel met bakken op "Kabelbrand - Sounds from the Max Brand Synthesizer". Max Brand was een Oostenrijkse componist die zich in het begin van de jaren vijftig bekeerde tot elektronische muziek en een speciale synth liet ontwikkelen door Moog Music. Momenteel is deze "Moogtonium" een van de vroegste Moogsynthesizers die nog is overgebleven. Op de compilatie gaan artiesten Clemens Hausch, Benedikt Guschlbauer, Gerald Krist en Ulrich Kühn met deze indrukwekkende bak aan de slag, wat een minimalistische sonische trip oplevert van warme noise en oscillaties. Het hoogtepunt zijn wel de twee laatste tracks. Dat zijn twee opnames van Brand zelf die tot nu toe nog niet werden uitgegeven. Vooral in het laatste nummer "Illian 4", dat een klein halfuur duurt, krijg je het volledige geluidspalet van de synth netjes voorgeschoteld. -SM

SHEIK ANORAK – 20 Minutes With... (Incubate) ★★¹²
V/A – Kabelbrand, Sounds From The Max Brand Synthesizer (Moozak) ★★¹²

Brits

TSKTSKING is het eerste studiowerk van contrabassist **JOHN EDWARDS** en drummer **CHRIS CORSANO**. Wie enigszins vertrouwd is met het werk van beide artiesten zal het niet verbazen dat dit album exact klinkt als de titelonomatopée laat uitschijnen. Beide doen er alles aan om drum en bas zo veel mogelijk uit hun traditionele rol als ritme-instrument te halen. Corsano's drum klinkt alsof er snaren op gemonteerd staan, terwijl Edwards' bas voor alle gekras en geklop zorgt. Het duo neemt met lang uitgesponnen passa-

ges de tijd om de meest onverwachte en subtiele geluiden uit hun metaal en hout te halen. Om daarna, geheel zoals het nu eenmaal moet volgens het freejazzboekje, de ingehouden en opgebouwde energie volumineus te laten uitbarsten.

C JOYNES springt dan weer iets rustiger om met zijn snaren. De eerste tracks van *Revenants*, *Prodigies* & *The Restless Dead* kunnen we gemakshalve op de grote hoop gooien bij die van de andere fingerpickers die zo graag de Amerikaanse primitieve blues en Britse folk herinterpreteren en daarbij ook graag eens een overstapje wagen naar oosterse tradities. Voor de rest houdt Joynes zijn muziek nogal eenvoudig. Geen bezwaar uiteraard, van overdreven virtuositeit hebben we al eventjes de buik vol. Maar hier is het gevolg wel dat het allemaal nogal braafjes klinkt, vooral in het begin van de plaat. Het is pas vanaf het vijfde nummer *Nyambai Sawmill*, waarin lijkt alsof Joynes ook met roestig ijzerwerk begint te rammelen, dat de aandacht even terug op de muziek gevestigd wordt. Meer TSKTSKING had hier niet misstaan. -BD

John Edwards & Chris Corsano – TSKTSKING (Dancing Wayang)
C Joynes – Revenants, Prodigies & The Restless Dead (Bo'weavil)

Duits

Joepie! Nieuwe **CLUSTER**platen in de bus, of toch heruitgebrachte versies door Bureau-B. Maar schreeuw niet te hard. Toch zeker niet bij "Curiosum". Niet dat het een slechte plaat is, maar het is een serene elektronische plaat. Er hangt een tristesse over het geheel, waardoor je bijna stilletjes door de kamer loopt en vooral geen lawaai durft te maken. Scheelt er iets met Cluster? Of is het geen toeval dat ze na "Curiosum" een pauze namen van bijna negen jaar? "Sowieso" van Cluster vind ik dan sowieso beter. Die verscheen net na Zuckerzeit en werd opgenomen in hun eigen studio, zonder al te veel extra muzikanten en met een beperkt aantal instrumenten en materiaal. De plaat klinkt dromerig en opgewekt en lijkt wel de perfecte muziek met harmonieën voor eindeloze tochten. Ik werd net verliefd op mijn synthesizer. Vergeet het emotionele met "Zero Set" van **MOEBIUS**, Plank en Neumeier. Stijf van de koffie slaat de drummer van Guru Guru een tijdlang als een Duracellkonijn. Naast hem staan Dieter Moebius en Conny Plank voor de derde keer samen achter de knoppen. Zeer mooi opgenomen, energetisch en vol leuke klanken, maar alles wat in de verpakking zit is (te) keurig geordend. Weinig plaats voor verrassingen of emotie. -TD

Cluster - curiosum ★★
Cluster - sowieso ★★
Moebius-Plank-Neumeier - Zero Set ★★

TOP 5: FAMILY UNDERGROUND

Family Underground, ofte het Deense koppel Nicolas Kauffmann en Sara Czerny, zijn al jarenlang op weg om de geschiedenis in te gaan als merksnaam voor de psych drone scene van de vroeg eenentwintigste eeuw. Op 4 december spelen ze samen met Samara Lubelski, Dreamer's Cloth en Annelies Monseré in Netwerk.

① **BOBBY BEAUSOLEIL** - LUCIFER RISING SOUNDTRACK (ARCANUM/WHITE DOG MUSIC)

Een plaat die geen introductie nodig heeft. Het is er eentje die belangrijk is in ons leven, als we nood hebben aan introspectie. De plaat klinkt alsof de geluiden de omstandigheden weergeven waarin ze is opgenomen: in een gevangenis met zelfgemaakte materialen.

② **MASAYUKI "JOJO" TAKAYANAGI** - ACTION DIRECT (ALM RECORDS)

Dit album is een breinsmelter als je het luid genoeg afspeelt. De volledige vrijheid is een dagjob voor deze kerel. Niet echt een plaat voor in de auto, tenzij je iemand wil aanrijden en achteraf narcoleptisch durft pleiten.

③ **MADONNA** - LIKE A PRAYER (SIRE RECORDS)

Ook niet echt een intro nodig hier, maar na de duizendste luisterbeurt heb je echt die achteruitspeelknop nodig op je platenspeler. Die hebben wij niet.

④ **ROY ORBISON** - 'BLUE BAYOU' + 'IN DREAMS'

Big O zingt over de mooiste plaatsen en met de mooiste strijkorkesten, en alles is zo mooi opgenomen alsof het met een 4-track of een 2-track was.

⑤ **BUTTHOLE SURFERS** - PSYCHIC POWERLESS... ANOTHER MAN'S SAC (TOUCH AND GO)

Geniale partymuziek en een absolute aanrader voor de Duitse Autobahn. Met andere woorden: alle Butthole Surfers tot en met *Hairway to Steven* is een kroniek voor een snellere autorit.

BIMFEST 2009
ANTWERP 19.12.2009 HOF.TER.LO
an organisation of
DARK ENTRIES VZW &
BODYBEATS PRODUCTIONS

(DK) **LEATHER STRIP**
(US) **CRASH COURSE IN SCIENCE**
(B) **AROMA DI AMORE**
(UK) **CLICK CLICK**
(UK) **CAT TRANCE**
(B) **RED ZEBRA**
(B) **32CRASH**
(B) **AMGOD**
(B) **JEK JUNIOR**
SOL 19

Live After Show Party with
TERENCE FIXMER

DOORS 13H
PRESALE: €28
@ THE DOORS: €33
MORE INFO & TICKETS:
WWW.BIMFEST.BE

WWW.DELTAPOKER.BE
GOTHICA
DELTA
WorkAllNight...
DEXIA
BIMONDIAL
WOOLIE SHOP
DELTA
ticketmaster
BIMONDIAL

DONDERDAG 17 DECEMBER - 21u - 8€ - CRICKSTRAAT 15 - 1060 BRUSSEL

les ateliers claus en kraak presenteren
**KURT VILE
& THE VIOLATORS**

photo by shawn brackbill

les ateliers claus
rue crickstraat 15 1060 st. gillis brussels info: 0478 235 097 www.lesateliersclaus.com

Agenda

RUIS
Colofon

STEFAN PRINS OP BEZOEK BIJ Q-02

2-4/12 Vooruit, Gent

China Express met o.a. Gong Linna, Wu Fei, FM3, Xiao He ...

2/12 Error One, Antwerpen

Sylvester Anfang II (b), Goele De Bruyn b), Jean-Philippe Convert (b)

3/12 Rumor, Utrecht

Ensemble Klang (nl), Little Women (us), Thomas Truax (uk)

4/12 Netwerk, Aalst

Samara Lubelski (uk), Family Underground (dk), Annelies Monseré (b), Dreamers Cloth (dk)

4/12 Worm, Rotterdam

Blast4tet (nl/ch/it), Kim Myhr (no), Jim Denley (au)

5/12 Scheld'apen, Antwerpen

Shit & Shine (uk)

5/12 Witte Zaal, Gent

Legowelt (nl), Jacques Beloeil & Michael Anacker (uk/de), Lee Gamble (uk)

5/12 La Chapelle Saint Roche, Luik

Neokarma Jooklo Trio (it), R.O.T. (b)

6/12 Schip, Molenbeek

Tazio & Boy (fr), Soy Un Caballo (b)

7/12 Occii, Amsterdam

Le Chomage (fr), Headwar (fr), Fast Arbeit Babies (fr)

9/12, Q-02, Brussel

Stefan Prins (b) + Mario Del Nunzio (br) + Matthias Koole (b)

11/12 Netwerk, Aalst

Borbetomagus (us), Action Beat (uk), Ariel Pink's Haunted Graffiti (us)

11-12/12 Paard Van Troje, Den Haag

State-X New Forms met o.a. Action Beat (uk), Merzbow (jp), The Melvins (us), Träd Gräs Och Stenar (se), Stellar Om Source (nl), Kurt Vile & The Violators (us), Rolo Tomassi (uk), Sandy Dillon (us) ...

11/12 Botanique, Brussel

Staff Benda Bilili (cg)

12/12 La Raffinerie, Brussel

A Factory Night: A Certain Ratio (uk), Section 25 (uk), Biting Tongues (uk), The Wake (uk), The Names (b)

12/12 KC Belgie, Hasselt

Borbetomagus (us), Sheldon Siegel (b), Salmon Of Knowledge (b)

13/12, Worm, Rotterdam

Yan Jun (cn), Wu Na (cn), Zhang Jian (FM3) (cn), Xiao He (cn)

15/12 Stuk, Leuven

Apse (us), Motek (b)

17/12 Les Ateliers Claus, Brussel

KRAAK: Kurt Vile & The Violators (us)

18/12 Occii, Amsterdam

De Kift (nl)

19/12 Q-02, Brussel

Lucio Capese (ar)

19/12 Hof Ter Lo, Antwerpen

BIMfest met o.a. Aroma Di Amore (b), Crash Course In Science (us), C Cat Trance (uk) ...

Ruis verschijnt maandelijks, behalve in juli en augustus.

Ruis is een gratis uitgave van KRAAK vzw

OFFICE

KRAAK vzw c/o Ruis
Molenaarsstraat 111 bus 66
B- 9000 Gent
T/F : +32 92199143
www.kraak.net | www.ruismagazine.net
ruis@kraak.net

REDACTIE

HOOFDREDACTIE Steve Marreyt
EINDREDACTIE Sara Geens, Elisabeth Cornille
REDACTIE Joeri Bruyninckx, Stoffel Debussere, Tommy Denys, Davy De Decker, Bert Dhondt, Dave Driesmans, Bart Gielis, Niels Latomme, Sarah Kesenne, Hans van der Linden, Mik Prims, Wouter Vanhaelemeesch
ILLUSTRATIES & FOTOGRAFIE Gerard Herman, Wouter Vanhaelemeesch
VERANTWOORDELIJKE UITGEVER Dave Driesmans
VORMGEVING Dave Driesmans

GASTILLUSTRATOREN

COVER: Apetown (be): echt Antwaarpers grafisch en multi-genitale wormgever met grote lippen en dito plannen. Trekt met veel speelplezier je aangezicht er af. Niet geschikt als huisdier. Te bezoeken op www.myspace.com/apetown

Bert Huyghe (be): soms lacht het leven je in het gezicht uit, laten de goden je aan hun ongewassen oksel ruiken en heb je slechts een antiek olifantenoor als washandje. Soms krijg je een knuffel van Bert want het kan verkeren in het leven.

Wouter Van De Voorde (aus/be): uitgeweken dorpsm-lout met een schuwe bolster en een vranke pit. Bakt al eens een koalaburger om vier uur in de ochtend. Valt zeer eenvoudig te lokken met Blauwe Chimay.

ABONNEMENTEN

Surf naar www.kraak.net/ruisabo voor een aanvraag. Een abonnement kost 15 euro in België en 20 euro in Nederland. Een steunabonnement is 25 euro.

DISTRIBUTIE

Een actuele lijst van distributiepunten is te vinden op www.kraak.net

DRUK

Ruis wordt gedrukt op gerecycleerd papier en met milieuvriendelijke inkt.

STEUN

Met steun van de talloze vrijwilligers, adverteerders en de Vlaamse Gemeenschap

nov/jan × 2009/10
www.network-art.be

NETWORK /
centrum voor
hedendaagse
kunst

SAMARA LUBELSKI
+ Dreamers Cloth × Family
Underground × Annelies Monseré

Concert vr. 04.12 × 20³⁰

Haunted Christmas Terror
ACTION BEAT × ARIEL PINK'S
HAUNTED GRAFFITI ×
BORBETOMAGUS

Concert vr. 11.12 × 20³⁰

Network / centrum voor hedendaagse kunst × Houtkaai z/n, B-9300 Aalst × T +32 (0)53 70 97 73
F +32 (0)53 70 97 72 × www.network-art.be × info@network-art.be × info & tickets 053 70 97 70 × voor-
verkoop via Fnac 0900 00600 of www.fnac.be × Freedom (Grote Markt 10, Aalst) × Vynilla (Sint-Kwin-
tensberg 38, Gent) × € 10,00 / 7,00

Met steun van de
Vlaamse overheid

UPCOMING!
PRE-ORDERS VIA ORDER@KRAAK.NET

HELLVETE
De Gek
LP

**AFTERNOON
SAINTS**

The Shirley Jangle
DBLP

Christian Marclay, Günter Müller,
Lee Ranaldo, David Watson

KRAAK
RADICAL TASTE IN RADICAL MUSIC

www.kraak.net

Don 17 december 2009
Les Ateliers Claus, Brussel
CONSTANT HITMAKER

KURT VILE & THE VIOLATORS [us]
BEAR BONES, LAY LOW [b]

Woe 13 januari 2010
tbc
THICK SYNTH HEAVY PSYCHEDELIA

GARY WAR [us]

Zat 16 januari 2010
Network, Aalst
KRAUT / EAI

EMBRYO [ger] FULL LINE-UP
R.O.T. [b]

Vri 5 februari 2010
tbc, Gent
GIRLS & BEASTS

GAY BEAST [us]
U.S. GIRLS [us]
BIRD NAMES [us]